

tilbage til det Liv, som jo altid før eller senere vil føre dem ind i de stærke og store Straffe.

Medens jeg er ved dette Spørgsmaal, vil jeg gerne lige omtale hele Spørgsmaalet Utugt som Erhverv. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, fordi jeg mener, at Spørgsmaalet slet ikke er afklaret, men jeg vil blot sige som min bestemte Mening, at enten maa man stille sig klart, synes jeg, at man vil give det hele fri og kun lade det blive et ordenspolitimæssigt Spørgsmaal, eller ogsaa maa man virkelig tage Spørgsmaalet op, gaa til Bunds i det og virkelig faa en Ordning, som kan tilfredsstille og kan virke ikke alene til Gavn for Samfundet, men ogsaa for de Mennesker, det drejer sig om. Nu har vi i 18 Aar haft en Lov, lige fra 1906, da Spørgsmaalet blev — jeg vil ikke sige ordnet, men ved et Kompromis saa nogenlunde lagt i Lave —, og jeg tror, jeg tør sige, at der var vel nok en halv Snes Opfatterser, der skulde samles i dette Kompromis i 1906, hvis det forslog. Nu har man altsaa set Loven virke i 18 Aar, og man maa nu have nogen Erfaring for, hvorvidt den har virket tilfredsstillende. Jeg tror ikke, jeg røber noget som helst, naar jeg siger, at den ikke har virket og ikke har kunnet virke tilfredsstillende. Derfor kunde jeg ønske, at dette Spørgsmaal blev taget op i Udvalget, og at der ikke kun blev lappet paa det, som jeg synes, der bliver her i Lovforslaget, men at det virkelig reelt blev taget op til Drøftelse og Bearbejdelse med Støtte af hele den Sagkundskab, som maa være erhvervet i disse 18 Aar af det Politi, der har med disse Sager at gøre. Jeg tror, at man derigennem først og fremmest vilde gavne Samfundet, og dernæst ogsaa hjælpe de Mennesker, som det gaar ud over.

Med Hensyn til Kapitlet om Forbrydelser mod Liv og Legeme har jeg et Par Bemærkninger at gøre til Bestemmelserne om Barnemord. Der har den højtærede Justitsminister valgt den Del af Kommissionens Forslag, der giver den mere detaljerede Regel, at „naar en Moder dræber sit Barn under eller straks efter Fødselen, og det maa formodes, at hun har handlet i Nød, af Frygt for Vanære eller under Paavirkning af en ved Fødselen fremkaldt Svækkelse, Forvirring eller Raadvildhed“ o. s. v. Naar man optager en saa detaljeret Bestemmelse som denne, kunde jeg, navnlig som Kvinde, have ønsket, at der ogsaa var kommet til at staa: eller hun er bestemt eller paavirket til

Handlingen af den Mandsperson, som er Barnets Fader, og at ogsaa han skulde ifalde Straf. Jeg mener nemlig at have set i Praksis i flere Tilfælde, at en Kvinde sikkert aldrig var blevet Forbryder efter denne Paragraf, hvis ikke den Mand, som var Barnets Fader, havde svigtet hende i det afgørende Øjeblik og igennem hele hendes Svangerskab Dag ud og Dag ind havde paavirket hende til at begaa den Handling, som først og fremmest frier ham selv for den økonomiske Byrde gennem de mange Aar, eller om han ikke helt har bestemt hende, saa dog stadig er vendt tilbage til Spørgsmaalet; man maa jo nemlig være klar over, at en Kvinde i den Situation er langt, langt mere paavirkelig og let at faa til at indse, at det ogsaa vilde være til Bedste for hende, om hun fulgte hans Henstillinger. Jeg har været i det Tilfælde at skulle forsvare en saadan Kvinde, som sagde: Jeg har begaaet denne Handling, jeg tager min Straf, og jeg soner min Skyld, men det er ham, der har bestemt mig, for jeg saa ham aldrig, uden at han fra Morgen til Aften sagde til mig: Der er kun een Udvej, du maa se at skaffe dig af med Barnet! Og det var kun at forstaa saaledes, at det var hende, der skulde begaa den forbryderske Handling og derved fri ham for det økonomisk byrdefulde Ansvar. Hun begik Handlingen, hun tog sin Skyld, og hun fik sine tre Aar, en efter min Mening meget streng Straf. Han fik ogsaa sin Straf, det indrømmer jeg, men jeg mener, at de ikke burde have haft samme Straf, thi skønt det var hende, der havde forbrudt sig ved at udføre Handlingen, var det ham, der havde bestemt hende til Handlingen, og som Følge deraf burde hun i alt Fald have haft en mildere Straf.

En Paragraf, som jeg ogsaa gerne vil gøre en Bemærkning om, er § 254, der taler om den, der udsætter nogen for at blive smittet af Kønssygdomme, og der er ogsaa en Bestemmelse om Ægtefælle. Der savner jeg formildende Retsregler, Regler, som skulde træde i Kraft, hvis der forelaa formildende Omstændigheder. Jeg kan nemlig ikke se rettere end, at det maa være en formildende Omstændighed, naar den paagældende ikke er blevet smittet, naar hun har sagt til ham, eller han har sagt til hende, i Forvejen, at han eller hun var behæftet med venerisk Smitte, eller naar der er brugt præventive Foranstaltninger. Jeg kan ikke se andet end, at det maa virke som formildende Omstændigheder. Dernæst kan jeg ikke se andet end, at